LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

AMBASSADE
DE FRANCE
EN LETTONIE
Liberté
Égalité
Fraternité

INSTITUT
FRANÇAIS
Lettonie

LNSO, MAESTRO KAZADESĪ UN SENSĀNSA ČELLKONCERTS

LNSO, MAESTRO CASADESUS, AND SAINT-SAËNS' CELLO CONCERTO

2025. gada 25. aprīlī plkst. 19.00 Hanzas Peronā
25 April 2025 at 7 PM at Hanzas Perons

ORELJĒNS PASKĀLS | AURÉLIEN PASCAL — čells | cello
Diriģents | Conductor **ŽANS KLODS KAZADESĪ | JEAN-CLAUDE CASADESUS**

Koncerts norisinās ar Francijas Institūta Latvijā atbalstu
The concert is supported by The French Institute in Latvia

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

DŽUZEPE VERDI (*Giuseppe Verdi*, 1813–1901)

Uvertīra operai "Likteņa vara" (1869)
Overture to *La forza del destino* (1869)

8′

KAMILS SENSĀNSS (*Camille Saint-Saëns*, 1835–1921)

Pirmais čellkoncerts laminorā, op. 33 (1872)
Cello Concerto no. 1 in A Minor, Op. 33 (1872)

I. *Allegro non troppo*
II. *Allegretto con moto*
III. *Molto allegro*

20′

II DAĻA | PART II

HEKTORS BERLIOZS (*Hector Berlioz*, 1803–1869)

"Fantastiskā simfonija" jeb "Notikums kāda mākslinieka dzīvē", op. 14 (1830)
Symphonie fantastique; *épisode de la vie d'un artiste*, Op. 14 (1830)

I. *Rêveries — Passions* | "Sapņojums. Kaislības"
II. *Un bal* | "Balle"
III. *Scène aux champs* | "Skats laukos"
IV. *Marche au supplice* | "Gājiens uz soda vietu"
V. *Songe d'une nuit de sabbat* | "Sapnis raganu naktī"

50′

Kultūras ministrija NEIBURGS Garage demokrātiskā vīna bārs ir DELFI 3 Latvijas Radio Klasika MŪZIKAS SAULE

VERDI

"Likteņa vara" ir viena no itāļu izcilā operkomponista Džuzepes Verdi brieduma operām. Tā radīta pēc Andželo Peresa de Saavedras drāmas "Dons Alvaro jeb Likteņa vara", libretu veidojis Frančesko Marija Pjāve. Operas pirmā redakcija tapusi 1862. gadā Marijas teātra uzvedumam, ko rosinājis tolaik spožs itāļu tenors Enriko Tamberliks. Nedaudzus gadus vēlāk Verdi veic operas otro redakciju un 1869. gadā to pirmuzveda Milānas *La Scala* operteātrī.

Operas sižets vēsta par marķīza Kalatravas meitu Leonoru un viņas mīlēto — nonāvētā inku karaļa dēlu — Alvaro, kura nomestais ierocis izšauj un nejauši nogalina izredzētās tēvu. Šī mīlestība nav iespējama, liktenis abus mīlniekus šķir, lai Leonoras dzīves pēdējos mirkļos tie atkal satiktos. Operas uvertīra tiek atklāta ar trīsreiz atkārtotu, nesatricināmu izsaucienu — "liktens motīvu" —, kas vijas cauri citiem uvertīrā piedāvātajiem mūzikas materiāliem — Alvaro un Dona Karlosa (Leonoras brāļa, kas zvērējis atriebt tēva nāvi) pirmā cēliena fināla dueta tēmu, taktīm no Leonoras otrā cēliena lūgšanas un tai sekojošā dueta ar tēvu Gvardjāno.

SENSĀNSS

Visticamāk, franču komponista Kamila Sensānsa vārdu pirmām kārtām saistām ar viņa muzikāli krāšņo un ilustratīvo svītu "Dzīvnieku karnevāls" (1886) vai operu "Samsons un Dalila" (1877); vēl nesen mūsu Gadumijas koncertā izskanēja viņa "Introdukcija un rondo kapričoso" vijolei un orķestrim (1863), kas, līdzīgi kā iepriekš nosauktie, ierindojams pie skaņraža populārākajiem darbiem. Arī Pirmais čellkoncerts (no kopskaitā diviem, 1872 un 1902) vienbalsīgi atradis vietu čella zelta repertuārā. Sensānss bija ārkārtīgi produktīvs komponists, kurš aiz sevis atstājis darbus gandrīz visos žanros, tai skaitā, komponējis dziesmas, kora darbus, kamermūziku, simfonijas, koncertus, operas un baletus, kā arī vienu no vēsturē pirmajām filmu mūzikas partitūrām. Jau bērnībā izpelnījies brīnumbērna slavu, izglītību ieguvis Parīzes konservatorijā, ilgus gadus strādāja par ērģelnieku vairākās Parīzes baznīcās (te izskaidrojams arī nozīmīgs skaits ērģeļdarbu), vēlāk pievēršas pilna laika komponista un pianista karjerai. Sensānss interesējās par filozofiju, astronomiju, literatūru, pārzināja vairākas valodas.

Pirmais čellkoncerts top laikā, kad Sensānsam jau ir 37 gadi. 1873. gada janvārī tā pirmatskaņojumā Parīzes konservatorijā solists ir Ogists Tolbeks, kam koncerts arī veltīts. Klasiskā koncerta trīs daļas Sensānss šeit savienojis vienā plūdumā, un te atklājas gan komponista mūzikas valodai raksturīgā elegance, formas tīrība, gan raksturu un muzikālo krāsu bagātība, kā arī spoža virtuozitāte.

BERLIOZS

Kad pienāca laiks izvēlēties dzīves ceļu, Hektors Berliozs saskaņā ar ģimenes ilggadējo tradīciju un tēva vēlēšanos vispirms pievēršas medicīnas studijām. Ar zināmu piespiešanos ieguvis dabaszinātņu bakalaura grādu, viņš konstatē, ka aicinājums mūzikas pasaulē ir spēcīgāks nekā cilvēka miesas izpētē. Par spīti ģimenes atteikumam atbalstīt dēla ceļu mākslā jaunais Berliozs pievēršas komponēšanai — ar mainīgiem panākumiem raksta kantātes, dziesmas, oratorijas, mesu, līdz divdesmit triju gadu vecumā iestājas Parīzes konservatorijā, kur par viņa kompozīcijas profesoru kļūst Žans Fransuā Lasiērs (arī Tomā, Guno un citu dižgaru skolotājs). Studiju laikā Berliozs ik gadu raksta pa īpašam skaņdarbam, lai saņemtu prestižo Romas prēmiju — iespēju zināmu laiku dzīvot kādā Romas villā un netraucēti nodoties daiļradei. Četrus gadus viņa mēģinājumi nedod nekādus rezultātus, līdz 1830. gadā komponētā kantāte "Sardanapala nāve" beidzot paver ceļu uz Romu.

Tajā pašā gadā Hektors Berliozs komponē "Fantastisko simfoniju". Tās rašanos sekmē gan literārie iespaidi, gan apmātība personiskajā dzīvē. Jau kopš bērnības Berliozs ir pazīstams ar labiem rakstniekiem, viņa sevišķi iecienīts autors ir Vergīlijs. Studiju gados dzimst aizraušanās ar Šekspīru, kura darbus Berliozs var citēt stundām, kaut sākotnēji ar angļu valodu nav labi pazīstams.

Nākošais literārais šoks ir iepazīšanās (1827) ar Gētes "Faustu". Līdztekus šiem milžiem Berliozs labprāt lasa Mūru, Skotu, Baironu, Hofmani, Šatobriānu, Igo, Nervalu, de Viņī, de Misē. No muzikāliem iespaidiem noteikti jānosauc Bēthovena Trešā un Piektā simfonija, kas atstāj lielu iespaidu 1828. gada pavasarī. Visbeidzot dzīves pieredze: 1827. gada 11. septembrī Hektors Berliozs pirmoreiz ierauga aktrisi Herietu Smitsoni — teātrī "Odeons" viņa spēlē Ofēliju Šekspīra "Hamletā". Šī ieraudzīšana kļūst nevis par romantisku mīlestību, bet par aklu apmātību. Trīs gadus Berliozs alkaini gaida ik reizi, kad Smitsone ieradīsies Parīzē. Viņš raksta vēstules, taču tās nerod atsaucību. Apmātība un atraidījums top par stūrakmeni "Fantastiskajai simfonijai".

Tas ir programmātisks opuss, kurā netrūkst mistikas, opija, uzmācīgu ideju (vienai no tām piešķirts noteikts skanisks veidols, ko tā arī sauc — *idée fixe*), soda vietu, burvju, mošķu un citu gotisku parādību. Turklāt autors labprāt skaidro savas vīzijas nelielā tekstā. "Balles" apraksts liecina, ka simfonijas otrā daļa ir salīdzinoši rāma, sak, mākslinieks (simfonijas galvenais varonis) nokļūst dažādās situācijās, citstarp arī svinībās, taču visur viņu vajā nesasniedzamās iemīļotās tēls. Nesasniedzamā Herieta Smitsone galu galā kļūst sasniedzama. Dažas dienas pēc tam, kad 1832. gada 9. decembrī savu atgriešanos no Romas Parīzē Berliozs nosvinējis ar "Fantastiskās simfonijas" un "Lelio jeb Atgriešanās dzīvē" atskaņojumu, komponists beidzot iepazīstas ar Herietu. Viņa nerunā franciski, Berliozs zina tikai angļu literāro valodu, taču tas netraucē viņiem 1833. gada oktobrī apprecēties. Laulība ir neilga un nelaimīga.

Aizrautīgais un virtuozais čellists **ORELJĒNS PASKĀLS** ir guvis ievērojamus panākumus daudzos prestižos starptautiskos konkursos, tostarp otro vietu 2013. gada Starptautiskajā Paulo konkursā, galveno balvu, skatītāju simpātiju balvu un labākā Toha koncerta izpildījuma balvu 2014. gada Emanuela Feuermana konkursā, kā arī kļuvis par ceturtās vietas ieguvēju un jaunāko finālistu 2017. gada Karalienes Elizabetes konkursā. 2013. gadā izvēlēts par *Adami Révélation Classique* jaunatklājumu klasiskajā mūzikā, kā arī saņēmis 2023. gada jaunā soloinstrumentālista titulu *Les Victoires de la Musique Classique* ceremonijā.

Oreljēns Paskāls muzicējis visā pasaulē kopā ar daudziem orķestriem, tostarp *Orchestre de Paris*, "Montekarlo filharmoniķiem", "Helsinku filharmoniķiem", "Handžou filharmoniķiem", "Kansai filharmoniķiem", Barselonas simfonisko orķestri, Taipejas Nacionālo simfonisko orķestri, Hirosimas simfonisko orķestri, Honkongas *Sinfonietta*, Kipras simfonisko orķestri, Ķelnes kamerorķestri, Cīrihes kamerorķestri, Luksemburgas kamerorķestri, Nirnbergas simfonisko orķestri, Potsdamas *Kammerakademie*, Maskavas Čaikovska simfonisko orķestri u.c. Viņš uzstājies tādu diriģentu vadībā kā Kristofs Popens, Andrāšs Šifs, Vladimirs Fedosejevs, Okko Kamu, Lorenss Fosters, Staņislavs Kočanovskis, Klemenss Šulds, Korinna Nīmeijere, Žilbērs Varga, Emīls Tabakovs un Markuss Bošs. Kamermūzikā Oreljēns Paskāls sadarbojies ar tādiem mākslinieciem kā Aleksandrs Kantorovs, Lija Petrova, Reno Kapisons, Andrāšs Šifs, Ogistēns Dimē, Tabea Cimmermane, Pāvels Kolesņikovs, Klāra Džumi Kana un Emanuels Paī, kā arī ansambļiem *Modigliani Quartet*, *Quatuor Hermès* un *Trio Arnold*.

Viņš uzstājies prestižos festivālos — *La Roque d'Anthéron*, *La Chaise-Dieu*, Eksanprovansas Lieldienu festivālā, Bonnas Bēthovena festivālā, *La Folle Journée* Nantē, Tokijā un Varšavā, *Pianopolis* Anžē, Starptautiskajā mūzikas festivālā Marvānā, *Les Rencontres Musicales* Nīmā un Kalencānā, kā arī Mēklenburgas-Priekšpomerānijas *Festspiele*, kur 2015. gadā ieguvis skatītāju simpātiju balvu.

2016. gadā Oreljēns Paskāls ierakstījis Franča Danci Čellkoncertu kopā ar Minhenes kamerorķestri un diriģentu Hovardu Grifitsu (*Sony Classical*). Ieraksts guvis augstu kritiķu novērtējumu: žurnāls *Pizzicato* atzinis viņa izpildījumu par "brīnišķīgi dabisku" un interpretāciju — par "muzikāli un tehniski nevainojamu", savukārt *The Strad* slavējis viņa "unikālo virtuozitāti un intuitīvo muzikalitāti". 2019. gadā viņa ierakstītais Kodāja Čella sonātes tvarts (*La Musica*) saņēmis *Choc Classica* un *Diapason* jaunatklājuma balvu. Oreljēna Paskāla diskogrāfijā ir arī Brāmsa, Šūberta, Ravela, Nino Rotas, Enesku darbi, kas ieskaņoti kopā ar Ogistēnu Dimē, Anrī Demarketu, Eriku Lesāžu, Palomu Kuidēru, Svetlinu Rusevu un Polu Mejēru dažādos ierakstu namos, tostarp *Onyx Alpha*.

Oreljēns Paskāls dzimis 1994. gadā mūziķu ģimenē, studējis Parīzes Nacionālajā augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā pie Filipa Millera

un skolojies meistarklasēs pie Jānoša Stārkera. Vēlāk pilnveidojis meistarību pie Fransa Helmersona un Gerija Hofmana Kronbergas akadēmijā, Vācijā. Mākslinieks spēlē franču meistara Adolfa Gana 1850. gada čellu.

Pēc vairāk nekā 40 gadiem pašizveidotā Lilles Nacionālā orķestra vadībā **ŽANS KLODS KAZADESĪ** joprojām vairākas reizes sezonā viesojas Lillē, vada Lilles *Piano(s) Festival* un turpina starptautisku karjeru. Kazadesī laikā Lilles Nacionālais orķestris apceļoja četrus kontinentus un savā mājvietā izvērsa aktīvu darbību, lai ar akadēmiskās mūzikas klausīšanās tradīciju iepazīstinātu bērnus un tos sabiedrības slāņus, kam mūzikas klausīšanās pieredze ir mazāk pieejama.

Kā Pjēra Bulēza orķestra diriģēšanas skolas pārstāvis, Kazadesī aizrautīgi interesējas par laikmetīgo mūziku un no 2001. līdz 2020. gadam vadīja asociāciju *Musique Nouvelle en Liberté*. Maestro diskogrāfijā ir vairāk nekā 30 kritikas un klausītāju augstu novērtētu ierakstu ar Lilles Nacionālo orķestri. Atzinīgi novērtēti arī jaunākie ieskaņojumi — Riharda Štrausa "Varoņa dzīve", Mālera Otrā simfonija un "Dziesma par zemi", kā arī Ditijē mūzikas tvarts.

Maestro Kazadesī kopā ar leģendāro Pjēru Dervo izveidoja *Orchestre des Pays de la Loire*, karjeras sākumposmā vadīja Parīzes Šatlē teātri un bija diriģents Parīzes operā un Parīzes Komiskajā operā. Būdams operdiriģēšanas meistars, Kazadesī vadījis nozīmīgus iestudējumus arī Eksanprovansas festivālā, Oranžā, Triestā, Montekarlo, Flandrijas operā un Lilles operā. Žans Klods Kazadesī sarakstījis divas grāmatas — "Īsākais ceļš no sirds uz sirdi" (1997) un "Dzīves partitūra" (2012). Maestro arī iecelts par Goda leģiona ordeņa komandieri, Nacionālā Nopelnu ordeņa lielvirsnieku, Mākslu un humanitāro zinātņu komandieri, Oranžas-Naso ordeņa komandieri, Beļģijas Leopolda ordeņa virsnieku, Akadēmiskā Palmas Zara ordeņa kavalieri. 2004. gadā Francijas *Victoires de la Musique* balvas žūrija piešķīra viņam goda titulu.

VERDI

La forza del destino is one of the mature operas by the great Italian composer Giuseppe Verdi. The libretto, written by Francesco Maria Piave, is based on the drama *Don Álvaro o la fuerza del sino* by Ángel de Saavedra. Verdi composes the first version in 1862 for the Mariinsky Theatre, inspired by the then celebrated Italian tenor Enrico Tamberlik. A couple of years later, Verdi revises the work, and the second version premieres at La Scala in Milan in 1869.

The plot of the opera follows Leonora, daughter of the Marquis of Calatrava, and her beloved — the son of a slain Incan king — Don Alvaro, whose weapon accidentally discharges and kills the Marquis. This love is impossible, fate tears the lovers apart, only to reunite them moments before Leonora's passing. The opera's overture begins with a striking, thrice-repeated exclamation — the fate motif — which recurs throughout the other musical themes of the score, referring to the final duet of Act I between Alvaro and Don Carlo (Leonora's brother, determined to avenge their father's death), excerpts from Leonora's Act II prayer, and her subsequent duet with the Padre Guardiano.

SAINT-SAËNS

French composer Camille Saint-Saëns is perhaps best known today for his vivid, illustrative suite *The Carnival of the Animals* (1886) and his opera *Samson and Delilah* (1877). Quite recently, our New Year's Eve concert featured another one of his more popular works, the sparkling *Introduction and Rondo Capriccioso* for violin and orchestra (1863). Similarly, his First Cello Concerto — composed in 1872, followed by a second one in 1902 — has also secured a lasting place in the instrument's core repertoire. Saint-Saëns is indeed an extraordinarily prolific composer, his oeuvre spanning nearly every genre: songs, choral music, chamber works, symphonies, concertos, operas, ballets, and even one of the earliest known film scores. A child prodigy, he studies at the Paris Conservatoire and later works for many years as an organist in several Parisian churches, which results in him producing a significant body of organ music. Eventually, he becomes a full-time composer and pianist. Beyond music, he is interested in philosophy, astronomy, literature and is also fluent in several languages.

Saint-Saëns composes the First Cello Concerto at the age of 37. It premieres in January 1873 at the Paris Conservatoire, with the solo performed by Auguste Tolbecque, to whom the opus is dedicated. Rather than follow the traditional three-movement structure, Saint-Saëns casts the concerto in a single, continuous movement, showcasing the hallmarks of his style: elegance, clarity of form, rich characterisation and musical colour, and dazzling virtuosity.

BERLIOZ

Despite parental refusal to support his career in music, after medicine studies, young Berlioz turned to composing and wrote, with varying success, cantatas, songs, oratorios, even a mass, until at the age of 23, he finally entered Paris Conservatoire where his professor of composition was Jean-François Le Sueur whose pupils were also Thomas, Gonoud and other greats.

During his studies, every year, Berlioz wrote a special piece striving to earn the prestigious Prix de Rome which comprised a possibility to reside for some time in one of Rome villas and devote oneself to undisturbed creative work. For four years his efforts did not bear fruit until his cantata *Sardanapalus*, composed in 1830, finally brought him to Rome.

On the same year, Hector Berlioz wrote his *Symphonie fantastique*. Its coming to light was influenced both by his reading matter and an obsession in his personal life. Since childhood, Berlioz was familiar with good writers, and he had a special liking for Vergil. During his student years, he developed a passion for Shakespeare whose works he could recite for hours on end, although initially his English was not very fluent. His next major literary influence was Goethe's *Faust* which he read in 1827. Alongside these giants, Berlioz readily perused works by Moore, Scott, Byron, Hoffmann, Chateaubriand, Hugo, Nerval, de Vigny, and de Musset. From musical influences, Beethoven's Third and Fifth symphonies should definitely be named.

Finally, a breathtaking event in his personal life: on September 11, 1827, Hector Berlioz first saw Harriet Smithson playing Ophelia in Shakespeare's *Halmet* at the Odéon Theatre. Seeing her became more than a romantic infatuation, it grew into a blind obsession. For three years, Berlioz was in anguish and craving, looking forward to every time Smithson visited Paris. He wrote letters, but they were not answered. His obsession and Harriet's rejection became cornerstones of the *Symphonie fantastique*.

It is a programmatic piece which has no lack of mysticism, opium, fixed ideas one of symphony's themes is called exactly that: *idée fixe*), scaffolds, wizards, goblins and other Gothic phenomena. Besides, the author readily explains his visions in a brief text.

A Ball or the second movement is to be comparatively calm as the artist (the protagonist of the symphony) gets into various situations, including a party, yet the image of his unreachable beloved haunts him everywhere. The unreachable Harriet Smithson finally became reachable. A few days after December 9, 1832, when Berlioz marked his return from Rome to Paris with a performance of *Symphonie fantastique* and *Lélio, or the Return to Life*, the composer finally met Harriet. She did not speak French and Berlioz knew only written English, yet it was not an obstacle for them to get married in October, 1833. Their marriage was brief and unhappy one.

In an extraordinary display of dazzling virtuosity and riveting music making, 28-year old **AURÉLIEN PASCAL** confirmed that the future of music is in good hands.

Laureate of numerous prestigious international competitions, Aurélien Pascal's remarkable talent has earned him significant accomplishments including the Second Prize at the 2013 International Paulo Competition, the Grand Prize Audience Award, and the Best Performance of the Toch concerto at the 2014 Emanuel Feuermann Competition as well as Fourth Prizewinner and youngest finalist at the 2017 Queen Elisabeth Competition. He was chosen as the Adami Revelation Classique in 2013 and most recently, the Revelation Instrumental Soloist at the Victories of Classical Music in 2023.

Aurélien Pascal collaborates with orchestras across the world, such as the Orchestre de Paris, Monte Carlo Philharmonic, Helsinki Philharmonic, Hangzhou Philharmonic, Kansai Philharmonic, Barcelona Symphonic, Taipei National Symphonic, Hiroshima Symphonic, Hong Kong Sinfonietta, Cyprus Symphonic, Cologne Chamber Orchestra, Zurich Chamber, Luxembourg Chamber, Nuremberg Symphonic, Kammerakademie Postdam, Moscow Tchaikovsky Symphonic … under the baton of Christoph Poppen, András Schiff, Vladimir Fedoseyev, Okko Kamu, Lawrence Foster, Stanislav Kochanovsky, Clemens Schuldt, Corinna Niemeyer, Gilbert Varga, Emil Tabakov or Marcus Bosch. In the realm of chamber music, Aurélien Pascal has shared the stage with artists such as Alexandre Kantorov, Liya Petrova, Renaud Capuçon, András Schiff, Augustin Dumay, Tabea Zimmerman, Pavel Kolesnikov, Clara Jumi-Kang, Emmanuel Pahud, as well as ensembles like the Modigliani Quartet, Hermes Quartet or Arnold Trio, amongst others.

He has been invited to renowned festivals including La Roque d'Anthéron, Chaise Dieu, Easter Festival of Aix-en-Provence, Bonn Beethovenfest, Folle Journée in Nantes, Tokyo, Warsaw, Pianopolis in Angers, Festival Internacional de Musica de Marvao, Les Rencontres Musicales in Nîmes and in Calenzana or Festspiele of Mecklenburg-Vorpommern where he was awarded the Audience Prize in 2015.

In 2016, he recorded Franz Danzi's Cello Concerto with Munich Chamber Orchestra and Howard Griffiths for the Sony Classical Label. This recording received critical acclaim, with Pizzicato praising his playing as "wonderful natural" and his interpretation as "flawless both musically and technically", and The Strad acknowledging his "unique virtuosity and intuitive musicality". His CD of Kodaly's Cello sonata for La Musica label also received a Choc Classica and a Diapason discovery in 2019. Aurélien Pascal has also recorded works by Brahms, Schubert, Ravel, Nino Rota, Enesco, with Augustin Dumay, Henri Demarquette, Eric Le Sage, Paloma Kouider, Svetlin Roussev, Paul Meyer, for various labels like Onyx Alpha.

Born in 1994 into a musical family, Aurélien Pascal studied at the CNSMDP

with Philippe Müller and attended masterclasses with János Starker. He furthered his studies with Frans Helmerson and Gary Hoffman at the Kronberg Academy in Germany. He plays a French Adolphe Gand cello from 1850.

After more than forty years at the head of Orchestre National de Lille, which he created in 1976, **JEAN-CLAUDE CASADESUS**, who remains the founding director, continues to appear in three series per season all while pursuing his international career. He remains artistic director of the Lille *Piano(s) Festival*. The orchestra, under his direction, has travelled the world (32 countries on 4 continents) and has conducted an exemplary policy of spreading and raising awareness among children and audiences who do not have access to music. Ardent defender of contemporary music, (he studied orchestral conducting with Pierre Boulez), he has set up residencies for composers also chairing the association Musique Nouvelle en Liberté since 2001. His discographies of over thirty CDs with Orchestre National de Lille was unanimously hailed by the public and critics. His latest recordings *Ein Heldenleben* by Richard Strauss and Symphony no. 2 by Mahler received an enthusiastic reception. They are followed by Mahler's *Song of the Earth* and a CD dedicated to Henri Dutilleux, including Les Métaboles and Symphony no. 1. Before participating, alongside his great master Pierre Dervaux, in the creation of Orchestre des Pays de la Loire of which he was assistant director, he was musical director of the Châtelet in Paris at the beginning of his career before being appointed principal conductor at the Opéra de Paris and the Opéra-Comique. Jean-Claude Casadesus has also written two books, *Le plus court chemin d'un coeur à un autre (The Shortest Path from One Heart to Another)* published by Stock and *La partition d'une vie (The Score of a Life)* published by Éditions Écriture.

Jean-Claude Casadesus has received numerous awards: Commandeur de la Légion d'Honneur, Grand Officier de l'Ordre national du Mérite, Commandeur des Arts et Lettres, Commandeur de l'Ordre d'Orange-Nassau, Officier de l'Ordre de Léopold de Belgique, Chevalier des Palmes académiques. In 2004, the Victoires de la Musique awarded him a Victoire d'honneur.

TUVĀKIE KONCERTI

Ceturtdien, 15. maijā, plkst. 19.00 Dzintaru koncertzāles Mazajā zālē

LNSO UN VĪNES KLASIKA

JĀNIS SEMJONOVS — fagots
Diriģents **ŽERĀRS KORSTENS**

PROGRAMMĀ:
Jozefs HAIDNS 69. simfonija
Volfgangs Amadejs MOCARTS Koncerts fagotam un orķestrim
Ludvigs van BĒTHOVENS Septītā simfonija

Piektdien, 13. jūnijā, plkst. 19.00 Dzintaru koncertzālē

LNSO SEZONAS NOSLĒGUMA KONCERTS. VINETA SAREIKA UN TARMO PELTOKOSKI

VINETA SAREIKA — vijole
Diriģents **TARMO PELTOKOSKI**

PROGRAMMĀ:
Pēteris VASKS *Vox amoris*
Gustavs MĀLERS Sestā simfonija

LNSO KONCERTI 2025/2026 AUGUSTS–DECEMBRIS

Pārdošanā no 23. aprīļa

Sīkāka informācija un biļešu iegāde:

bilesuparadize.lv

PIESAKIES
LNSO JAUNUMIEM

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Vieskoncertmeistare | Guest Concertmaster
Veerle Houbraken

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs,
Darja Smirnova, Ilze Kirsanova,
Inese Štrāle, Aija Frišenfelde,
Liene Neija-Kalniņa, Terēze Zīberte-Ijaba,
Vizma Laura Agloniete, Indulis Cintiņš,
Konstantīns Paturskis, Lāsma Vītola,
Ērika Hrustaļova

Otrās vijoles | II violins
Andrejs Jegorovs, Arvīds Zvagulis,
Ilze Pence, Beāte Račko, Inga Puķīte,
Tatjana Ostrovska, Raimonds Melderis,
Anete Liberte, Liene Briede,
Agnese Kanniņa, Undīne Cercina,
Arina Bardova

Alti | Violas
Pēteris Trasuns, Arigo Štrāls,
Liene Martinsone, Katrīna Krašauska-Krauze,
Inga Ozoliņa, Einārs Roževics,
Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva,
Jevgenija Gorbunova, Paula Kronentāle

Čelli | Cellos
Dace Zālīte-Zilberte, Mareta Prikule,
Jānis Rinkulis, Zane Guļāne,
Ainārs Paukšēns, Mārtiņš Turss,
Emma Bandeniece, Anna Katrīna Paukšēna

Kontrabasi | Double basses
Oskars Bokanovs, Viktors Veļičko,
Kristaps Pētersons, Ivars Ozols,
Viktors Stankevičs, Alise Broka

Flautas | Flutes
Maija Zandberga,
Liene Denisjuka-Straupe

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Mārtiņš Dovmanis,
Jana Zeļenska

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Mareks Pinta

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Aleksandrs Žiguļičs,
Elza Rubene, Reinis Burkins

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Māris Evelons,
Miks Bankevics, Mikus Runka

Trompetes | Trumpets
Jens Emil Holm, Kristians Kalva,
Jānis Frīdenfelds, Ojārs Tumiņš

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Artūrs Hrustaļovs,
Māris Zondaks

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs, *William Druiett*

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Vaivods, Elīna Endzele,
Elvijs Endelis, Arnis Stepiņš,
Elīss Balceris

Arfas | Harps
Ieva Šablovska, Elizabete Gulbe